

Bennem élsz tegnap óta

„Drága Egyetlenem! Végtelenül boldog vagyok, hogy megtaláltalak ebben az útvesztőben, amit életnek hívnak! Nem tudom kifejezni magam, most veszem észre, nagyon kevés szót ismerek, s nem tudom leírni azt az érzést, ami tegnap óta bennem tombol, hatalmába keríti testemet-lelkemet. Rabul ejtetél, mégis szabadabb vagyok, mint valaha. Nagyon szeretlek, igazán, őszintén és mélyen. Soha ennyi kedvességet, figyelmet, szeretetet nem kaptam senkitől, mint Tőled. Még most is érzem, ahogy megcsókoltál. Bennem élsz tegnap óta, hiszen a Tiéd voltam, s Te az enyém.

Igaz, hogy én jöttem el, s nekem illik írni, de jobb lett volna talán, ha Te írod le az első találkozás maradandó pillanatait. En nagyon sok mindent kaptam egyszerre, 2-3 órában összesűrítve a Szépet, a Jót, az Igazat, mindent, ami — nem nagy szó most —: örök életre szóló élmény, öröme váltottál fel bennem.

Újra és újra átélek mindent az első perctől kezdve. A vonatban való szorongást, a szívem őrült, gyors dobogását, a vágyat, ami fűzött, hajtott Feléd. Mikor megállt a vonat és kiléptem a lépcsőre, egyből megláttalak, Szerettem volna rohanni Hozzád, hogy átölelj, hogy Magadhoz szoríts. Nem tettem, csak néztelek, s a lábaim különélő, ütemes taposása csillapította vergődő lelkemet. Ezer évnek tűnt, míg Hozzád értem. Az örömtől, a belső felindulástól szólni se tudtam.

Lehet, hogy nem hiszed el, amit most leírok, de meg kell mondanom: soha, még egy férfi lakásába se mentem úgy, ahogy most Hozzád. Nekem nagy dolog, mert először csináltam. Tudom, félszeg, zavart, egyszerű voltam. Felmértem a Te művész-otthonod, s az én szerény egyéniségem közötti különbséget. Valami őrült szakadék képzett meg előttem, de én csak Neked éltem. Szeretlek. S már nem is láttam a sok-sok kerámiát a falon, festményeidet, könyveidet. Téged akartalak felinni a két szememmel. Talán azért élsz most is annyira bennem, mert ellestem minden mozdulatodat, arcod

minden kis rándulását. Örökre megjegyeztem a szavakat, amit mondtál, s azok bennem zsongnak.

Nem tudom, milyennek képzelteél el. Se szép, se csúnya, se csinos, se buta, se okos asszony nem vagyok. Olyan vagyok, mint a legtöbb. Pontosan olyan. Mégis, azt szeretném, hogy megismerj, mert ha kicsit is másabb vagyok, mint a legtöbb: az a Más — Te vagy bennem.

Nagyon szeretnélek megtartani magamnak. Egyszerűen nem tudom az életemet elképzelni Nélküled. Nekem Te vagy a legjobb, a legszebb. Márhetetlenül bennem élsz, s hogy olyan távol tőlem, még reszketek is, hátha csak álom, vagy... nem, nem! Mióta apu meghalt, minden olyan mulandónak látszik, holott Téged örökkévalónak akarnak tudni. Mégis milyen izgatott, gyenge és nyugtalan lettem. Egyszerűen remeg a kezem. Talán nem szabad lett volna olyan hirtelen, olyan egyből a Tiéd lennem. Talán másképpen kellett volna... Hidd el, megmagyarázhatatlan előttem is. Soha nem beszéltem a férjemről Neked. Gyermekkori cimborák voltunk, semmi több. Együtt voltunk esztorgályostanulók, együtt szabadultunk, egy helyen dolgoztunk és dolgozunk mind a mai napig. Nappal kiegyensúlyozott életet éltünk, de éjjel menekültem tőle. Öt évig tartott ez. Az ötödik házassági évfordulónk reggelén a konyhában két szál piros szegfűt találtam és mellette egy levelet:

„Drága Magda!
Öt évig éltünk együtt. Most elmegyek, és majd öt év múlva beszámolunk, hogyan éltünk egymás nélkül.

Szeretettel csókollak Benneteket:

Sándor.”

Az idegösszeomlás határán voltam, hisz szálegyedül maradtam hirtelen, de éreztem, hogy ennek így kellett történnie. Sokszor gondoltam már ilyen — és ehhez hasonló szakításra, de hogy valóban bekövetkezzék, ezt azért nem akartam elhinni. S vizsgálni keztem magam. Valóban olyan asszony vagyok-e, akit el kellett hagyni? S rájöttem, hogy olyan vagyok. Állandóan hajtottam Sándort, hogy kiverkedjék magunkat az albérlétekből, mások továbbtanulásra ösztönöztem, amikor ő megpihenni akart mellettem. Árva gyerek volt, szeretetre éhes, s én nem adtam meg neki a kijáró szeretetet.

Nem is tudom, mért írom ezeket a sorokat pont Neked, és épp most. Talán, mert én is szeretetre vágytam, és én se kaptam meg ezt tőle.

Ahogy Tőled visszafelé jöttem a vonattal, elsírtam magam. Örömben. Ha megcsókolsz és úgy válnék el, ott, a pályaudvaron is elsirom magam. Azért szorítottam a kezed, hogy erőt gyűjtsék a váláshoz. Nem mertem Rád nézni, mert akkor biztos azt mondom, ne engedj haza, maradjunk még együtt. Nagyon sokat jelentesz nekem. Mindenem a Tiéd. Mindent megteszek, amit kívánsz, értem a legnagyobb jószágra és a legnagyobb bűnre is

képes vagyok. Előveszem a fényképet, és ha senki nem látja, megcsókolom. Bárcsak itt lennél most is. Eddig is vágytam utánad, mindig valami hajtott feléd, de most ezerszer jobban. Kíváncsi a találkozásokra, de félek is tőlük, mert tudom, szinte összeroppanok a súlyuk alatt.

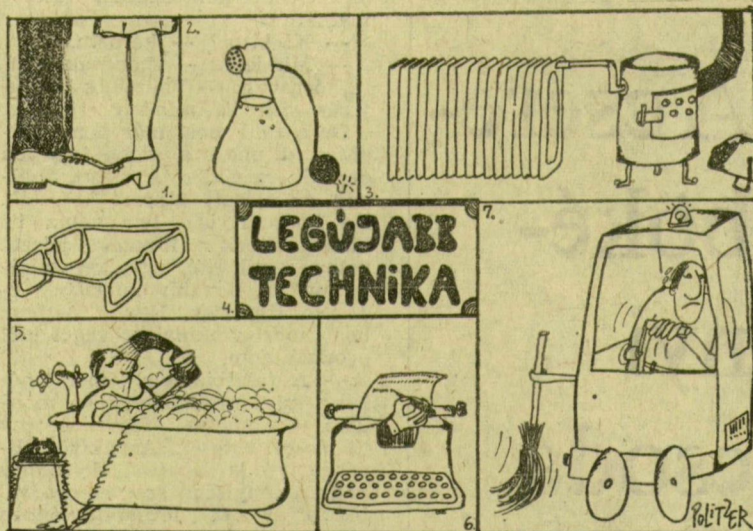
Vadul kergetőznek a gondolatok bennem, és azért rossz, hogy nekem kellett írnom. Te mit írtál volna nekem? Mit érzél az első találkozás után? Mit jelentek Neked? Hiányoztam-e, hogy eljöttem? Milyen embernek, milyen asszonynak, milyen nőnek ismertél meg? Jó lett volna, ha Te boncolgatod ezeket a kérdéseket.

Egyet nem tudok azonban megmagyarázni magamnak. Miért zavar, miért bánt, hogy a Tiéd lettem? Lelkileg bánt és ösztöztör. Miért kellett, hogy a Tiéd legyek az első találkozásakor, az első órában. Hidd el, nem így képzeltem el magamnak. Mert való igaz, hogy négy éve nem voltam senkivel, de miért épp ott, Nálad, és akkor és azonnal! Mikor hazajöttem, nem tudtam elaludni, én, aki azonnal elaludtam, ha leteszem a fejem, és a trombitaszóra se riadok fel... Hajnalban, 3.50-kor felébredtem, mert a Tiéd voltam álomban. Soha ilyenről nem álmodtam. Egész a hatása alá kerültem, s reggel hatig el se aludtam többet. En is vágytam Utánad, ugyanúgy, ahogy Te, és mégis van bennem valami, ami nyugtalanít. A testiség, ami mindig előtérbe kerül. A testiség, ami mindennél fontosabb. Valóban így volt?! Miért volt ennyire fontos, hogy a Tiéd legyek? Hogy megtudd, mennyire érzéki vagyok?! Drágám! Ha Téged valaki akar igazán, akkor én akarlak! És mégis... De már hagyom ezt. Hiszen nem az a fontos. Engem nem érdekel, hogy eddig hány nőismerősöd volt, hánynak mondtad, hogy szereted, mennyi ideig tartottak, mert a jelenemben és a jövőben benne élsz! Arra kérlek, próbáld megismerni, mint embert, áldozz rám egy kis időt, s próbáld lemérni magadban, mennyit érek Neked.

Azt akarom, hogy előjő hozzánk, a falunkba, és visszatérj hozzánk minél többször. Szeresd, tiszteld, úgy mint én. Akkor kapcsolatunk tiszta és végtelen lesz. Édesanyámék szombatán elmennek a Dunántúlra Tündikémmel, akkor íthatsz. Szívesen egyedül leszek és végtelenül várlak. Soha így nem vártam semmit, kivéve a kislányom születését vártam még így örömmel, ilyen belső feszültséggel.

Nekem nehogy problémát csinálj az idejöveteledből és valamit is vásárolj Tündikének. Legfeljebb egy kis édességet. Nekem csak Magadat hozd, úgy, ahogy megálmodtalak és megismertelek. Ha csak egy kis időd van, gondold rám. Drágám, nagyon hiányzol. Mindig Veled szeretnék lenni, Ölellek és várlak millió csókkal: Magda.”

DÉR ENDRE

Lesz mars a Mars- ra?

Elképzelhető, hogy még ebben az évszázadban valóság lesz az álom: ember lép a Vénuszra és a Marsra. Igaz, hogy a Vénuszra még nem a közeli években — ez világosan kitűnik a Vénusz-4 és a Vénusz-8 szovjet automata álmások által Földünkre küldött adatokból. A hőmérséklet a Vénuszon több száz Celsius-fok, a nyomás több tucat atmoszféra. Természetesen a hideg Marson is egészen mások a természeti viszonyok; a földihez képest mégis egy marsbeli út valószínűleg könnyebben megoldható.

A Marsot a hideg, a csekély légkör, a kevés oxigén és a víz rideg, zord térség; területét vörös és barna színű homok borítja; helyenként kráterek láthatók. A Mars egéről egy kis nap ad enyhe meleget. Mindez azonban nem akadályozza meg az expedíció küldését. Speciális űrruhák gondoskodnak majd az ember védelméről, biztosítják munkaképességét.

A marsbeli expedíció felmerhetetlen értékű információval térhet haza: valóban létezik-e bolygó-e a Mars, van-e nyoma esetleg korábbi életnek? Az út előtt azonban egy fontos problémát kell megoldani: az utazás időtartama. A Mars és a Föld a Nap körül kering, ellipszis alakú pályán. Keringési idejük azonban különbözik. Így a Föld-Mars-tá-

volság értékei 60–380 millió kilométer. Utóbbi esetben a Nap a két bolygó közé kerül. Az űrhajó repülési pályáját annak megfelelően állapítják majd meg, hogy mi a fontosabb: a rövidebb repülési idő, vagy az alacsonyabb üzemanyag-fogyasztás. Az utazás időtartama: 250 nap, és ugyanennyi visszafelé. További 450 napig kell a hajó személyzetének adásul ugyanazon az úton, amelyen odafelé repültek. Az utazás összdőtartama tehát 968 nap — közel három esztendő.

Amikor a két bolygó részleges kapcsolatba kerül egymással, az utazási idő, s a repüléshez szükséges energia is csökkenthető. Az első Mars-expedíció 1981. december 28-án indult a Földről, és 220 nap múlva, 1982. augusztus 4-én Mars körüli pályára érte. Az űrhajó személyzetének 20 nap állna rendelkezésre ahhoz, hogy különleges komppal leereszkedjen a Marsra, és elvégezze a tervbe vett feladatokat, majd visszatérjen az űrhajóra, mely addig a Mars körül kering. 1982. augusztus 24-én indult vissza az expedíció, és 1983. március 29-én érte ismét földet — összesen 456 nap után.

Ilyen hosszú időtartamú űrrepülés természetesen nagyon sok problémát jelent. Az elsődleges: az űrutask életben tartása és munkakörülményeik megteremtése. Tíznyolc hónapra elegendő óriási mennyiségű élelmiszert, vizet és oxigént kell elhelyezni a fedélzeten. Tíztonnyi expedíció esetén ez 70 tonnányi készletet jelentene. A másik probléma a műszaki felszerelés: az ellenőrző és automata rendszerek tökéletesítése. És említhetnénk — egyebek között — még az egészségügyi és pszichológiai kérdéseket is. Szükséges például a mesterséges gravitáció létrehozása, hiszen az asztronautáknak éppolyan stabilizálni kell érzékiük a fedélzeten, mint a Földön; nem lehetnek a súlytalanságban.

Az űrhajózásban már eddig is óriási eredményeket ért el az emberiség. A következő lépés — a Mars-expedíció — valószínűleg előtt azonban még sok akadályt kell leküzdeni.

